

op haar rug en een gezonde blos kleurde haar wangen. „Wel,” zei hij min of meer norsch, „ben je al niet binnen?”

„O ja,” zei het kind, terwijl het de kamer binnenhuppelde, „maar de schildwacht...”

„De bode!”

„Ja, de bode. Hij zei u mocht niet gestoord worden, maar ik vertelde hem dat ik koningin Esther ben, en dat ik u over een zeer belangrijke zaak moest spreken en toen mocht ik doorgaan.”

„Koningin Esther?” vroeg hij verwonderd.

„Nee niet echt, natuurlijk! Ik heet eigenlijk Alice — Alice Willems, maar ik speel nu voor koningin Esther en” met een diepe buiging „u is Ahasverus!”

De referendaris staarde haar in de grootste verbazing aan.

„En ik ben hier gekomen om mijn volk te redden,” ging zij voort. „Nee niet een heele boel menschen, maar alleen mijn moeder. U heeft mij nog niet eens gevraagd om te gaan zitten,” voegde ze er plotseling aan toe, terwijl ze haar roode lipjes pruillend vooruitstak. De norsche man stond op en met voor hem ongewone vriendelijkheid nam hij de kleine meid op en zette haar voor zich op zijn schrijfbureau.

„Nou, koning Ahasverus,” ging ze voort, terwijl ze met haar kleine voetjes schommelde, „we kunnen nu pas prettig samen praten, maar zeg eens, behoort je tot de Meden en Persen?”

De referendaris staarde een oogenblik zwijgend voor zich uit.

„Ik geloof van niet,” zei hij toen langzaam. „Waarom?”

„O, daar ben ik blij om,” zei ze met een zucht van verlichting, „want nu mag u uw besluit veranderen en behoeft u papa niet weg te sturen!”

„Heeft hij je hierheen gezonden?” vroeg hij scherp.

„O neen, neen,” antwoordde het kind. „Hij zou het niet willen hebben, en moeder ook niet. Ik...” ging ze nu fluisterend voort, „ik ben stilletjes weggelopen. Maar zult u mij nu heusch, heel heusch beloven dat u het niet zult vertellen?” vroeg ze op smeekenden toon.

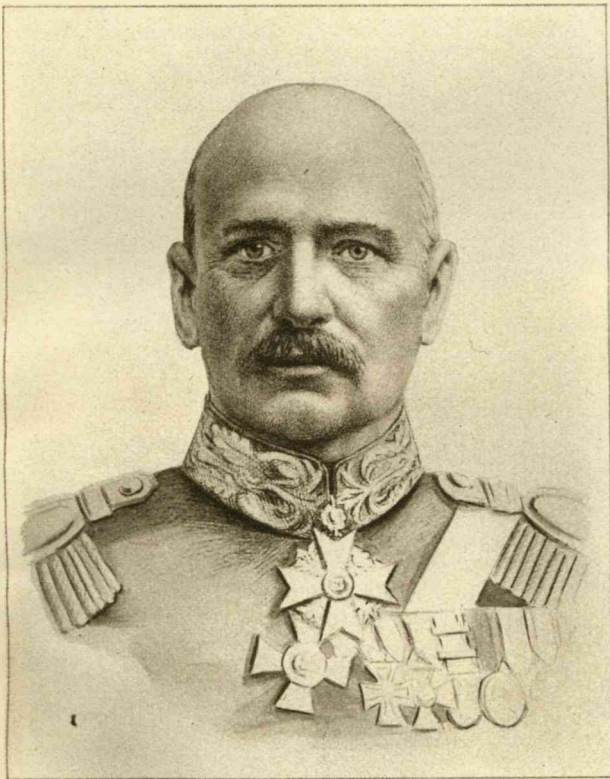
„Ja, dat belof ik je,” zei de referendaris en voor het eerst kwam er een glimlach op zijn gelaat.

„Op uw eerewoord!” ging ze ernstig voort.

„Op mijn eerewoord!”

„Vader zei dat u de eenige was die hem helpen kon, maar hij zou liever sterven dan er u om vragen. Maar ik kan moeder niet laten sterven, weet u, en ik dacht misschien is u niet zoo erg boos als ik het u kom vragen en toen ben ik stilletjes hier gekomen en,” ging ze goedkeurend voort, „ik vind u erg lief!”

„Dank je, koningin Esther.”

GENERAAL VON KLUCK.

„Ja, erg lief, hoewel u bijna niet lacht, maar misschien hebt u ook wel verdriet. Dat moet u mij maar eens vertellen, dat doet mijn eigen lieve moeder ook, weet u!”

„Is uw moeder erg lief?” vroeg hij zich vertrouwelijk naar de kleine toebugende.

„O, ja! Erg lief en mooi,” antwoordde het kind. „Maar moeder is heel verdrietig sedert vader zijn geld verloren heeft en de dokter zegt: moeder mag niet verdrietig zijn en,” haar kleine wijsvinger dreigend tegen hem opheffend, „nou heeft u moeder weer verdrietig gemaakt!”

„Dat spijt me,” antwoordde hij deemoedig, alsof de rollen verwisseld waren en hij een kleine jongen van zeven jaar en zijn kleine beschuldigster vijf en dertig was.

„Kijk,” ging ze vertrouwelijk voort, „vader spreekt over niets anders dan over het geld dat hij verloren heeft en dan zegt hij weer dat hij van voren af aan zou willen gaan leven en dan somtijds drinkt hij om alles te vergeten.”

„Lafaard!” bromde de referendaris binnensmonds.

„En, natuurlijk is er nu niemand die voor moeder kan zorgen dan ik en gisteravond...”

Het kind kreeg een kleur en aarzelde.

„Wel?”

„Vader zei dat hij de huur niet meer betalen kon en hij kon nergens meer geld krijgen, omdat iedereen tegen hem is.”

Mme. E. CUCHOMLINOFF,

de vrouw van den Russischen Oorlogsminister, die de leiding van het Roode Kruis-Hospitaal in Petrograd heeft.

„Als ik geen verplichting aan van Hall had’, dacht de referendaris, maar het kind stoorde hem in zijn gedachten-gang.

„En toen ging moeder huilen en u weet dat mag ze niet, want dan wordt ze erger ziek, en als ze erger ziek wordt,” ging de kleine filosoof voort, „dan gaat moeder dood en ik geloof dat als moeder dood gaat, dan niemand meer zou willen blijven leven, is ’t niet?”

De blauwe kinderoogen stonden vol van tranen en hij veranderde haastig van onderwerp.

„Wel, koningin Esther, wat kwam je me nu eigenlijk vragen?”

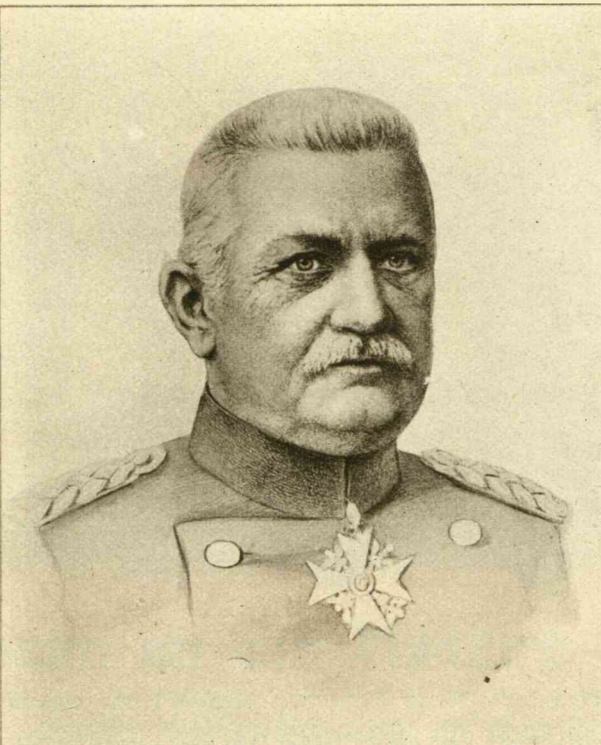
„O ja, u moest vader het werk maar geven, wilt-u?”

„’t Is een van de beste betrekkingen aan het departement en van Hall heb ik het reeds half beloofd,” peinsde hij, maar de kleine pleitster ging voort:

„Toe, Ahasverus! Doe het maar tot ik groot genoeg ben om voor moeder te zorgen. Dat zal zoo lang niet meer duren!”

„Zeodra je groot genoeg bent om dat te doen,” antwoordde hij op zonderlingen toon, „ga je heen en trouwt een rijken man...”

„Neen, neen,” viel ze hem haastig in de reden, „dat is heel ondeugend. Moeder zegt er was vroeger eens een klein meisje met krullen net als ik heb en ze was heel gelukkig.

GENERAAL VON BÜLOW.

En daar was ook een kleine jongen... hij heette... ik ben zijn naam vergeten...”

„Johan?”

„Ja, Johan! Hoe weet u dat zoo goed? En die jongen droeg altijd de boeken voor het meisje als ze samen naar school gingen en eens toen ze in het water gevallen was, toen...”

„Haalde hij haar er uit?”

„Ja! En hij gaf haar altijd van zijn appels en peren en ging als er ’s winters sneeuw lag met haar sleden en ze waren allebei heel gelukkig en hielden veel van elkander en hadden afgesproken dat als ze groot waren, zouden ze samen gaan trouwen. Maar toen ze groot geworden was, kwam er een rijke man en vroeg haar om met haar te trouwen en haar moeder zei haar, dat ze het doen moest en toen deed ze het.

Maar de rijke man verloor al zijn geld, en moeder zegt, het meisje kreeg haar verdiende loon, en ze is nooit meer gelukkig geweest, want ze dacht altijd aan Johan, hoewel ze eigenlijk niet wilde. Ik geloof dat ze zooveel jaren aan hem gedacht had, dat ze er nu niet meer mee kon uitscheiden. En daarom wil ik zoo iets nooit, nooit doen, want dat is heel ondeugend, zegt moeder.”

De referendaris zat voorovergebogen met de handen voor het gelaat.

„Maar u luistert niet meer naar me,” ging de kleine meid op verwijtenden toon voort, terwijl ze van haar zitplaats sprong.

„Ik zal nu maar heengaan, anders zal moeder mij missen.”

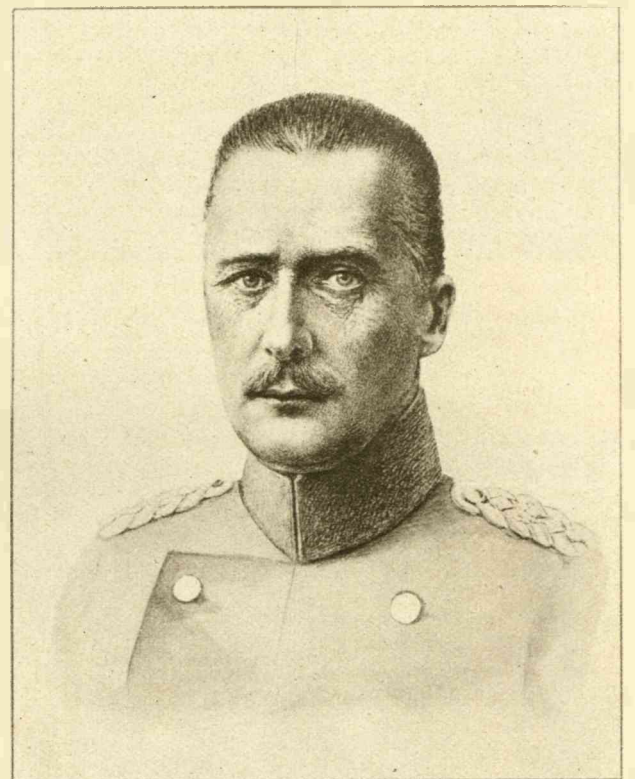
„Vaarwel, koningin Esther,” zei hij. „Ik wil over je verzoek nadenken en als ik kan zal ik er aan voldoen en... ik ben heel blij dat je gekomen bent.”

„Ik zal aan moeder zeggen hoe lief u is,” antwoordde het meisje vriendelijk. „Moeder heeft zich erg vergist, want ze zei dat u haar haatte. En u is veel te lief. Ik geloof niet, dat u iemand kunt haten, is ’t wel?”

„Het allerminst je moeder, kindlief,” zei hij, terwijl hij met een droevig lachje op haar neerzag.

„Niemand kan dat. Denk er om dat je haar niet vertellen mag dat ik hier geweest ben. Je hebt me dat beloofd op je eerewoord en dat is nog erger dan wanneer je tot de Meden en Persen had behoord. Dag!” en de kleine rose lipjes werden omhooggestoken om een kus te geven.

De referendaris stond op, liep naar het venster en staarde peinzend naar buiten. Toen keerde hij zich haastig om en

HERTOG ALBRECHT VON WURTEMBERG.

belde om zijn secretaris. Aan dezen dicteerde hij den volgende brief:

Den Haag, 10 Juli 1914.

Geachte Heer,

Uw geëerde van 8 dezer in goede orde ontvangen. Het verheugt mij U te kunnen meedeelen, dat uw protégé, Willems, heden is benoemd.

Hoogachtend,
JOHAN C. MICHIELSE.

Referendaris.

„God zegene koningin Esther!” mompelde hij, terwijl hij om den bode schelde.

MAAND-PANORAMA'S.

Wij ontvingen van verschillende zijden aanvragen om ons blad, in maandelijksche deelen te zamengebracht, verkrijgbaar te stellen. Aan dit verlangen hebben wij voldaan en stellen deze deelen in omslag à 60 Cts. verkrijgbaar. — Alle boekhandelaren nemen gaarne bestellingen hierop aan.